ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce M. S.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2003, čj. OAM-250/VL-10-BE01-2003, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 Az 36/2004, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2004, čj. 48 Az 36/2004 - 37,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu řízení žalobce sdělil, že důvodem jeho odjezdu ze země původu bylo neoprávněné udání žalobce policii pro vyznávání Falun gong. Žalovaný uvedl, že tuto skutečnost nelze považovat za pronásledování z některého z důvodů podle § 12

písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce nevyužil žádné z možností ochrany v zemi původu, nevyužil práva obhajoby, neobrátil se se žádostí o pomoc na státní orgány své země a neprokázal, že by mu tyto orgány odmítly pomoci. Podle žalovaného proto nebylo možné konstatovat, že by byl žalobce v zemi původu pronásledován ve smyslu zákona o azylu a nebyl tudíž založen důvod pro udělení azylu podle tohoto zákona.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2004, čj. 48 Az 36/2004 - 37, bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného podle § 33 zákona o azylu. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že zásilky adresované žalobci nebylo možné doručit, a proto soud zjišťoval z evidence Ministerstva vnitra, zda je znám současný pobyt žalobce na území České republiky. Ze zprávy tohoto orgánu ze dne 23. 4. 2004 soud zjistil, že žalobce dne 8. 4. 2004 svévolně opustil P. s. v B.– J., a od té doby jeho pobyt není znám. Krajský soud v Praze proto usnesením ze dne 23. 9. 2004, čj. 48 Az 36/2004 - 32, ustanovil žalobci, jehož pobyt nebyl znám, opatrovnici paní V. M., vyšší soudní úřednici Krajského soudu v Praze a kasační stížností napadeným usnesením ze dne 26. 10. 2004, čj. 48 Az 36/2004 - 37, poté rozhodl o zastavení řízení.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., neboť soud zastavil řízení na základě nepravdivé skutečnosti dovozené z dotazu na evidenci vedenou žalovaným, z níž vyplynulo, že stěžovatel opustil P. s. v B. – J. a jeho současný pobyt není znám. Stěžovatel připustil změnu místa svého pobytu na území České republiky, avšak tvrdí, že tuto skutečnost řádně a včas v P. s. v B. – J. oznámil a sdělil svou novou adresu. Do p. s. si žalobce chodil pravidelně vyzvedávat poštu, byla mu tam dána také adresa Krajského soudu v Praze, kde se pak zástupkyně stěžovatele telefonicky informovala o postupu v soudním řízení. Na základě nedopatření se informace o novém místě pobytu žalobce nedostala k žalovanému a soud poté rozhodl o zastavení řízení na základě nesprávného posouzení skutečnosti. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2004, čj. 48 Az 36/2004 - 37, bylo zrušeno, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že rozhodnutí žalovaného i soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. K námitce stěžovatele, že se nová adresa nedostala soudu jen nedopatřením, žalovaný uvedl, že dne 8. 4. 2004 opustil stěžovatel svévolně p. s. a jeho pobyt nebyl žalovanému znám. K bližším skutečnostem se žalovaný s ohledem na to, že nemá k dispozici správní spis, nevyjádřil. Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je stěžovatelem tvrzená nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, k níž mělo dojít vlivem vady řízení před soudem, podle stěžovatele jsou tedy dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal řízení před soudem prvního stupně a dospěl k závěru, že není zatíženo

vadou a rozhodnutí o zastavení řízení bylo učiněno v souladu se zákonem. Žalobce v daném případě nesplnil náležitě postup při změně místa hlášeného pobytu, který mu ukládá § 77 zákona o azylu. Tvrzení žalobce v kasační stížnosti, že změnu místa pobytu včas a řádně nahlásil v P. s. B. – J., nebylo žalobcem nijak doloženo a navíc takový postup nevyhovuje ani požadavkům zákona o azylu. Z ustanovení § 77 odst. 2 zákona o azylu vyplývá písemná oznamovací povinnost žadatele o azyl, a to nejpozději 15 dnů před změnou místa hlášeného pobytu u místně příslušného oddělení cizinecké policie. K tomuto písemnému oznámení je žadatel o udělení azylu povinen připojit písemný souhlas vlastníka objektu s ohlášením změny místa pobytu; Ministerstvo vnitra podle § 77 odst. 3 zákona o azylu neudělí souhlas se změnou místa hlášeného pobytu, pokud nastanou důvodné pochybnosti o dosažitelnosti žadatele o azyl nebo je zjištěno, že předložené listiny obsahují nepravdivou skutečnost. Podle § 77 odst. 4 zákona o azylu byl žalobce při ohlášení změny místa pobytu povinen ohlásit změnu svého pobytu odboru cizinecké a pohraniční policie příslušnému podle místa svého pobytu. Součástí tohoto ohlášení mělo být mj. rovněž předložení souhlasu Ministerstva vnitra se změnou místa hlášeného pobytu. Smyslem tohoto ustanovení zákona o azylu je dosažitelnost žadatele o azyl pro účely řízení o udělení azylu i následného případného řízení ve správním soudnictví tak, aby neznámý pobyt žadatele o azyl negativně neovlivňoval délku správního nebo soudního řízení. Krajský soud v Praze po provedení šetření z evidence cizinecké a pohraniční policie a z databáze Ministerstva vnitra zjistil, že poslední místo hlášeného pobytu žalobce je P. s. B.– J., jež však žalobce svévolně opustil.V situaci, kdy se žalobce sporadicky dostavoval do p. s. a mj. tvrdí, že zde přebíral poštu, nelze považovat p. s. za místo hlášeného pobytu, ve kterém by mohl být žalobce soudem spolehlivě kontaktován.

Pro zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu se předpokládá kumulativní naplnění dvou podmínek. První z nich je neznámý pobyt žadatele o azyl, a druhou podmínkou je, že tato skutečnost brání po dobu nejméně 90 dní rozhodnutí ve věci. Na základě shora uvedeného není sporu o tom, že první podmínka v souzené věci naplněna byla. Splnění druhé podmínky posoudil krajský rovněž správně, jelikož rozhodnutí ve věci bránil neznámý pobyt žalobce v tom, že mu nebylo možné doručovat soudní písemnosti, mezi nimi také poučení podle § 51 s. ř. s. o tom, zda žalobce souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, bez něhož nebylo možné ve věci rozhodnout. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že krajský soud postupoval správně, když za daných okolností poté, co v souladu s § 29 odst. 3 o. s. ř. použitým přiměřeně podle § 64 s. ř. s. ustanovil žalobci neznámého pobytu opatrovnici, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. a § 33 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by byly dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu